

Ord til tiden

af Nana Hauge

Der findes heldigvis pensionerede præster, som bliver ved med at øse af deres viden og erfaring. Pastor emeritus Knud Nyboe Rasmussen hører til den type af pensionerede præster, som er yderst produktive til glæde og opbyggelse for mange. I et jævnt og ligefrem sprog, der dog aldrig bliver plat eller forfladigende, skriver Knud Nyboe Rasmussen flittigt små bøger. Senest den lille, folkelige bog om præst, forfatter og salmedigter Jakob Knudsen, der kom i 2017, og i 2019 bogen *Ord til Tiden, Essays om kristendom og menneskeliv*.

Med bogen vil forfatteren vise, at kristendommen altid er ord ind i tiden og dermed ord til tiden. Derfor må kristendommen også være ord MOD tiden. Det vil sige en modsigelse eller korregering af den til enhver tid herskende opfattelse af, hvad det vil sige at være menneske. Det er en god og gammel indsigt, som vi finder hos folk som Chesterton, der pointerede, at kirken ikke skal flytte sig med verden, nej, kirken skal flytte verden, eller hos vores egen Grundtvig, der advarer om, at *kirken i en hast forgår om den fod vil flytte*. Alt i verden forandrer sig, skriver Rudolph Arendt i forlængelse heraf, men kirken skal stå stille. Kirken skifter aldrig grund. Kirken skal gentage sig selv.

Den lille bog er bygget op, så man kan bruge den som en andagtsbog startende med ord til advent, efterfulgt af jul, påske osv.

Bogens enkelte stykker kommer vidt omkring og har karakter af essays, debatindlæg eller prædikener. Flere af essayene er da også bearbejdede kronikker eller indlæg i pressen. Stykkerne kan tage udgangspunkt i noget, forfatteren har læst, et billede, han har set, en salme eller en sang.

Den lille bog kommer langt omkring emnemæssigt. Der berøres emner som sognemenighedens berettigelse, fornyelse i kirken, ringe gudstjenestedeltagelse og opstandelsestro. Fremhæves skal her essayet Fornyelse i kirken.

Mange må efterhånden have opdaget, at hver gang kirkens folk opfordrer til fornyelse, er det med de samme gamle floskler som ”mure, der skal brydes ned, tærskler, der skal sænkes og sprog, der skal være i øjenhøjde osv. Fornyelsen skal ofte bestå i noget, der aldrig er prøvet før, som fx en præst, der danser ned ad kirkegulvet til en konfirmation, tager en selfie med konfirmanderne, kører på rulleskøjter rundt i sognet eller viser sine tatoveringer frem i pressen eller stiller sig ned på gulvet og prædiker. Ofte går der ikke længe, før alle andre præster har fået den samme ide, og så skal der igen findes på nyt,

og for så er det nye ikke nyt mere, men gammelt. Det er bøj på en anden måde som Knud Nyboe Rasmussen skriver, men en kærlig tanke til *De dødes Rige*.

Kravet om fornyelse, slår Knud Nyboe Rasmussen fast, er ikke sådan lige til at imødekomme i kirken. Det kommer sig af, at virkelig og egentlig fornyelse i kirken aldrig kan ske ved, at man finder på noget sjovt og anderledes, som aldrig er prøvet før, men derimod, som al historisk erfaring viser, ved at vende sig til det oprindelige, det kirken fra begyndelsen af var henvist på. Altså det gamle!

Skoleeksempler på dette er Den lutherske reformation, som jo netop ikke handlede om at opfinde nye ting. Nej, reformationen var vendt mod dens tids fornyelsestrang, som den kom til udtryk i pavekirkens pomp og pragt. Det samme kan man sige om Grundtvigs mageløse opdagelse. Grundtvig fandt jo her ikke på noget nyt men opdagede noget gammelt, og det fornyede kirken. Al ægte fornyelse i kirken, slutter Knud Nyboe Rasmussen essayet med, er derfor på ny og på ny at vende tilbage til den gamle nyhed, nemlig evangeliet, som aldrig bliver gammelt, men som bekendt gør alting nyt.

Denne indsigt er banal, kunne man næsten sige, men ikke desto mindre meget vigtig at holde sig for øje lige nu, hvor der har været diskuteret fornyelse af liturgi, og hvor der netop er udkommet en bibeloversættelse i nysprog. Premissen bag begge tiltag synes at være, at tiden kalder på nyt, og derfor må det gamle laves om. Også selvom det nye kommer et helt andet sted hen end udgangspunktet. Man kunne ellers ønske at både liturgi og bibelens udtryk skulle holde os fast på, at det ikke er kirkens opgave at rykke sig *med* verden, men at rykke verden.

Knud Nyboe Rasmussen

Ord til Tiden, Essays om kristendom og menneskeliv

Hovedland, 2019